

overhovedet Mennesket har vist, at det formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder, naar det alene vil gaa ud paa at bemægtige sig det Udbytte, der i Nutiden frembyder sig, uden at tænke paa at bevare Betingelserne for et fremtidigt. Vil man nu end gaa ud fra, at en egentlig Opfiskning vanffelig vil kunne spores i de større Have, saa kan den finde Sted i Fjorde og andre Smaaavande, der kun ved snævre Indløb staa i Forbindelse med det aabne Hav og derfor vanffeligere herfra kunne faa Fiskebestanden fornyet. Dette er en uafviselig Kjendsgjerning, ligesom ogsaa at der horer en lang Fredningstid til, forinden Naturen igjen formaar at forny det ødelagte Dyreliv. Det er overhovedet let nok ved en voldsom og hensynsløs Indgriben at forstyrre Egevægten i Naturens Hus-holdning, men der horer mange Tidens Arbejde til, forinden Naturen kan bringe Egevægten tilveje igjen. Dette gjælder med Hensyn til Fiskeriet som paa saa mange andre Omraader i Naturen, hvor dog Kunsten formaar langt mere at understøtte Naturens producerede Virksomhed, end muligt er med Hensyn til Fiskelivet; f. Ex. Skovbrug, Jagt. Det er derfor nødvendigt lige overfor en meget energisk, hensynsløs og intensiv Drift af Fiskeriet at stille hæmmende og forbydende Forskrifter for at forhindre, at Kilden til Erhverv stoppes.

Hvad dernæst angaar Nutidens Udbytte af Fiskeriet, da have vi bemærket, at det ved Ordningen bør tilstræbes, at Udbyttet kan blive saa stort og rigt som muligt, men tillige at det fordeles paa en saadan Maade mellem den fiske Befolkning, som er gavnligt for Samfundet i det Hele. Her møder os, som paa saa mange Punkter, Forskjellen mellem Saltvandsfiskeriet og Fiskeriet i de ferske Vand. Disse ere nemlig i privat Eje; Udbyttet tilkommer kun Lodbøerne, og Samfundets Interesse er underordnet Ejendomsretten. Havet derimod er hærreløst; dets Besættelse er at tjene Samfundet, samtlige Landets Beboere til Nytte, og Fordelingen af dets Udbytte bør ske med de Krav, Samfundet stiller, for Dje. — De ansførte Sætninger komme til Anvendelse, hvor der bliver Spørgsmaal om at træffe en Ordning til Forebyggelse af Sammenstød mellem forskellige Fiskerestaber, der bruges paa samme Fiskeplads. Det kunde vel synes, at ethvert Fiskeri og ethvert Fiskerestab i og for sig er lige saa berettiget som alle andre, og at derfor de forskellige Fiskerier og Fiskerestaber i det Hele bør stilles lige overalt og til enhver Tid; men en nærmere Betragtning vil let vise, at dette ikke er rigtigt, naar der fremtræder en stærk Konkurrence af Fiskere paa samme Fiskeplads. Det er klart, at hvis Konkurrencen er aldeles fri og ubunden, vil Følgen heraf efter Omstændighederne kunne blive, at, medens Alle ville have alt, er der Ingen, der faar noget Udbytte, idet den Ene gaar i Bejen for den Anden og forspilder hans Fangst. Der maa derfor træffes en Ordning med det Formaal at udvirke, at, om ikke Alle, saa dog saa Mange som muligt faa en rigelig Fangst, og at Udbyttet af denne Fangst bliver det bedst mulige; og til dette Djemed maa Ordningen selvfølgelig navnlig frede om og hævde det mest indbringende Fiskeri fremfor dem, som kun have en underordnet Betydning, selv om Udøvelsen af disse derved bliver trængt noget tilbage. Ved Siden heraf maa det dog tillige erindres, at det absolut taget mest indbringende Fiskeri ikke altid er det for Samfundet fordelagtigste, idet Maaden, hvorpaa Udbyttet fordeles mellem de Fiskende, ofte kan være Staten vigtigere end Udbyttets Storhed i og for sig. Det er f. Ex. vigtigere for Staten, at en talrig til Fiskeriet som Erhvervskilde henvist Befolkning kan leve om end tarvelig heraf, end at det ved en kostbarere Driftsmaade forskaffer Enkelte et langt større Udbytte, naar dette bevirker, at den nævnte Befolkning trænges tilbage fra sit naturlige Erhverv. Dette Hensyn vil derfor efter Omstændighederne vel kunne motivere, at Lovgiveren sætter hæmmende eller forbydende Bestemmelser lige overfor Brugen af visse, iøvrigt maaft meget formaalstjenlige Fiskerestaber.

Det vil af det Ovenansførte fremlyse, at, naar vi formene, at der er Anledning til at træffe Lovbestemmelser om Fiskeriets Drift i vore Vand, saa er det væsentligst, fordi vi antage, at der er Grund til at søge hæmmet en hensynsløs Brug af Fiskeriet, til at forbyde Fiskemaader, der maa anses skadelige for Fiskeriet og dets uføringede Bestaaen, og at forhindre, at Friheden til Fiskeriets Brug af Enkelte benyttes til at ødelægge en Næringsvej for en stor, til Fiskeriet naturlig henvist Befolkning. Vi indvømme gjerne Individets eller den personlige Frihed det fulde Maaderum, saavidt bestaa kan med Statssamfundsordenen; men den lader sig ikke ubegrænset udstrække til Frihed i Behandling af Naturen; thi træder Friheden i denne Retning hensynsløst op og virker med al Magt, kan den kun avle Ødelæggelse til Ilden Waade for Individet. Bestemmelserne maa saaledes i det Hele blive hæmmende, indskrænkende, forbydende, hvilket ligefrem følger af Sagens Natur, hvis Lov skal gives; thi Hovedreglen er den, at Fiskeridriften er fri og ubunden — undtagen hvor Retten er knyttet til særlig Adkomst — og dersom man derfor vil have den personlige Frihed fuldstændig hævdet i disse Forhold, da er det overflødigt at give Love for dem; Friheden er da uden Lov ene-raadende. Troer man derimod med os, at Friheden er paa Beje til at misbruge Fiskeriet og Havets Rigdom, da er en Forbudslov nødvendig.

Med disse Betragtninger for Dje er Lovforslaget udarbejdet, idet vi i samme have optaget alle de nugældende Bestemmelser, som vi formene bør bibeholdes, for at Alt kunde være samlet paa eet Sted.